Μαρία Ιορδανίδου

Η αυλή μας (απόσπασμα)

Ζούμε στην εποχή του τσιμέντου και της πολυκατοικίας.

Κι εγώ τώρα κάθομαι σε πολυκατοικία. Έχω ένα εσωτερικό δυάρι στον τρίτο όροφο. Εσωτερικά τα λένε τώρα τα διαμερίσματα που δε βλέπουν στο δρόμο αλλά στην αυλή. Μα και η αυλή πια δε λέγεται αυλή αλλά ακάλυπτος χώρος.

Στις περισσότερες απ' αυτές τις πολυκατοικίες, που χτίζονται η μια ύστερα απ' την άλλη, σπάνια θα δεις παράθυρο. Είναι όλο μπαλκονόπορτες και βγαίνουν σ' ένα μπαλκόνι, που ζώνει την πολυκατοικία ένα γύρο και θυμίζει κατάστρωμα βαποριού.

Όταν ήρθαμε σ' αυτό το σπίτι, το πρώτο πράμα που πήρε το μάτι μου, σαν βγήκα στο μπαλκόνι, ήταν το αντικρινό μπαλκονάκι, που το είχαν περιτριγυρισμένο με σύρμα ως απάνω και έμοιαζε με κοτέτσι ή κλουβί άγριου ζώου. Μέσα σ' αυτό το κλουβί τριγύριζε σαν φυλακισμένο αγριμάκι ένα παιδί κάπου τριών χρονών. Σε μια γωνιά του μπαλκονιού ήταν στοιβαγμένα καταγής παιχνίδια. Παναγιά μου και Χριστέ μου! Τι παιχνίδια και κακό είναι αυτό; Μεγάλα αυτοκίνητα από πλαστικό, κούκλες πελώριες, ελέφαντες, άλογα, όλα νεκρά και άψυχα. Το παιδί όμως δε γυρίζει να τα δει. Με τα δυο του χέρια κρατά το κάγκελο και χώνει το μουτράκι του ανάμεσα, προσπαθώντας να δει τις γάτες που τριγυρίζουν κάτω στην πρασιά. 'Η προσπαθεί να καντζαρώσει το κάγκελο, να γαντζωθεί από το σύρμα, να σκαρφαλώσει πιο ψηλά. Σίγουρα, αν βγάλουν το σύρμα απ' αυτό το μπαλκόνι, το παιδάκι θα σκαρφαλώσει στο κάγκελο και θα βρεθεί κάτω, γιατί του έχουν αφαιρέσει την αίσθηση του κινδύνου.

Καλέ, γιατί αυτό το παιδάκι το κρατούνε κλειδωμένο ώρες ολόκληρες πίσω από τα σύρματα;

- ζώνει = περικυκλώνει
- να καντζαρώσει = να πιαστεί, να σκαρφαλώσει
- του έχουν αφαιρέσει την αίσθηση του κινδύνου = δεν υπολογίζει καθόλου τον κίνδυνο